

ŽIVOTOPIS

Ing. Blanka Ulovcová se narodila 6.6 1943 v Praze. V dětství bydlela v Praze v Krocínově ulici. Pocházela ze smíšeného manželství, maminka byla Češka a otec Polák. Otec zřejmě z národnostních důvodů musel opustit Československo. Maminka s ním odmítla odejít do Polska, protože Polsko tehdy bylo válkou postiženo více než Čechy, po dohodě se nakonec rodiče rozvedli.

Než se všechno po rozvodu vypořádalo, maminka s Blankou se přestěhovaly za rodinou do Nového Boru v severních Čechách v Sudetech. Rodina žila kompaktně a hodně při sobě, byla národnostně rozmanitá. Dědeček byl Čech a pracoval v brusírně skla, s babičkou se starali o hospodářství, vlastnili pole, zemědělské stroje, koně, dokonce i auto. Tento majetek jim komunisté později zabavili. Bydleli v německé části Nového Boru, v rodině se mluvilo česky. Jedna Blančina teta měla za manžela Němce, který byl české národnosti. Tetu zavřeli a odvezli do koncentračního tábora, nakonec se zase dostala domů, o tom se ale v rodině nemluvilo, stejně jako o Blančině otci. Druhá teta si vzala Žida. Odjeli těsně před válkou do Palestiny, v roce 1940 se narodila sestřenice, hned po válce se vrátili zpět do Čech. Maminka měla Poláka a až ta nejmladší sestra si vzala Čecha.

Blanka v Novém Boru začala chodit do 1. třídy. Maminka pomáhala svému židovskému švagrovi, který vlastnil galanterii a svému německému švagrovi, který měl obchod s kusovým zbožím, vedla oběma účetnictví. Později se s matkou vrátily zpět do Prahy.

Její adoptivní otec za války bojoval v britské armádě, to politicky ovlivnilo celou rodinu. Problémy začala pocítovat v době, kdy měly děti vstoupit do pionýra. Mezi pionýry nechtěla. Provázely ji potíže se studiem, přestože měla od třídních učitelek velmi dobré posudky.

Otec pracoval jako dělník, stavěl silnice. Udržoval stále kontakty se svými přáteli z Anglie a mezi ně Blanku každou neděli vodil. Scházeli se ve Vyšehradské ulici ve 4. patře u pana Trojánka, tam vedli politické debaty. Tehdy nebylo možné říkat, co si člověk myslí, nebo že s něčím nesouhlasí. Blanka nesměla prozradit, o čem si tatínek s přáteli povídali. Byla ráda, že jí tatínek důvěřuje a ve škole raději neříkala ani banální věci.

Do Nového Boru jezdila na prázdniny a jednoho dne její adoptivní otec rozhodl, že by tam měla něco dělat, a že by se mohla začít učit nějaký cizí jazyk. A tak začala navštěvovat paní Walis, hraběnkou, která kdysi měla zámeček na Moravě a její manžel žil v Anglii. Do Anglie se z neznámých důvodů nevrátila, bydlela v Novém Boru v malém dřevěném domku. Když se s ní Blanka seznámila, zjistila, že se na zimu zásobila jen černými kameny, o kterých si myslela si, že to je uhlí. Tak s ní Blanka chodila na šišky, aby měla čím topit. Paní Walis v době, když bylo Blance asi osm let, byla už starší dáma, učila, aby si přivydělala, tehdy se tomu říkalo učit načerno. Všichni o tom věděli, ale nikdo ji nikdy neudal. Blanku učila metodou rozhovoru na společných procházkách lesem nejen angličtinu, ale i etiketu. Staly se z nich přítelkyně a Blanka ji ještě dlouho jezdila navštěvovat. Paní Walis zemřela ve svých devadesáti třech letech.

Základní školu ukončila s vyznamenáním. Chtěla jít studovat na gymnázium neboli na jedenáctiletou střední školu, z politických důvodů však měla velký problém se tam dostat. Na druhé odvolání a přimluvu jednoho učitele se to podařilo. Začala studovat na jedenáctileté střední škole v Hellichově ulici, byli tam skvělí učitelé. Po ukončení gymnázia chtěla pokračovat studiem na vysoké škole pedagogické, jenže se to nepovedlo, protože by prý měla na žáky špatný vliv.

Maminka ji tedy poslala pracovat do továrny, kde se montovaly transformátory. Nevadilo jí to, všichni ji tam vřele přijali a oslovovali ji „studentko“, pracovala tam rok. Pak se znovu pokusila jít na pedagogickou školu, ale nevyšlo to. Vystudovala tedy vysokou ekonomickou školu.

Pracovala v podniku Pražské pekárny a cukrárny na Václavském náměstí jako plánovačka. Plánovala, kolik se upeče zákusků. Poté pracovala ve Státním ústavu památkové péče, tam zůstala asi dvacet let. Měla na starosti skanzeny, muzea, hrady a zámky.

Vdala se, když jí bylo dvacet tři let a následně se jim narodili dva synové. Její manžel byl strojař a inspektor přes tlakové nádoby.

V srpnu 1968 zažila se svou rodinou zajímavou příhodu. Bydleli na Karlově náměstí a byla již krátce vdaná. Náměstí bylo celé obklíčené tanky, které občas pro výstrahu vystřelily. Její maminka vyšla odvážně ven, protože je chtěla vidět. Nakonec se přidala celá rodina. „Vojáci byli strašně mladí a vyděšení kluci. Poprosili nás o něco k pití. Maminka jim uvařila čaj a namazala chleby. Báli jsme se, aby ji nezastřelili, že podporuje Rusy. Ukázalo se, že ani neví, kde jsou, mysleli si, že jsou v Německu.“

K životu paní Ulovcové nesporně patřil sport. Od svých třinácti let navštěvovala atletický klub Rudá Hvězda, vybrala si disciplínu vrh diskem, později díky své výšce trénovala i vrh koulí pod vedením olympionika Otakara Jandery, kterému říkali „otec Jandera“. Když začínali, trénovali jen v chatrných dřevěných boudách. Seznámila se zde s pozdějšími mistry světa a olympioniky, například s Danou Zátokovou a Emilem Zátokem, nebo s Olgou Fikotovou. Dostala se také do

rozšířeného družstva na olympiádu, nakonec ale s atletikou skončila, jednak kvůli tomu, že by musela velmi tvrdě trénovat, ale také se zalekla toho, že by byla moc svalnatá.

S manželem založili atletický klub pro děvčata. Díky tomu mohla pracovat s dětmi, splnila si tak svůj sen. Již v mládí chtěla jít na sportovní institut, ale její rodiče si to nepřáli. Tou dobou se také věnovala lyžování a dělala lyžařskou instruktorku. Sportu se věnovala od svých třinácti let až téměř do svých sedmdesáti devíti let, tedy obdivuhodných šedesát šest let. S některými bývalými svěřenkyněmi z oddílu atletiky je stále v kontaktu.

Na závěr nám paní Ulovcová kladla na srdce, že je velmi důležité, abychom se vzdělávaly, držely při sobě a vnímaly lidi kolem nás, abychom byly schopny rozeznat dobro a zlo. Přála nám, aby již politika nikdy nezasahovala do našich životů.

